

IVO TROŠT:

Ugnana jeza.

aradi malovrednega povoda je Žirovčev Jože silno razgrajal po hiši. Tudi razmetal je vse, kar je dosegel. Vaščani so se radovedno zbirali pred hišo in ugibali, kaj je moža razkačilo. Hišna gospodinja pride in ga svari, naj vendar neha, ker se zunaj zgrinja vedno večja množica. Jože zato še huje rjove in razbija, obenem hiti s posebnim ropotom zapirati okna in vrata. Nekdo iz množice ga vpraša, zakaj podnevi zapira in zaklepa. — »E, zato, da ne bo toliko zijal tukaj,« je bil neprijazni odgovor. Gospodinja mu svetuje mirno: »Rajši vendar sam nehaj vpiti in razgrajati, pa bo vse prav!«

»Nel Tudi nečem!« zarentači Jože.

»Ob odprtih oknih in vratih ne maraš, da bi te poslušali, skozi zaprta te ne more nihče slišati; vpiti pa ne nehaš. Kaj torej name-ravaš?« vpraša resno gospodinja.

Množica pred hišo se je zasmejala na glas, Jože pa res ni vedel, kaj bi počel. Njegova jeza je bila ugnana.

Večerna.

*K nam pa v svate gre večer
z luno — čepico blestečo;
plašč mu valovi v vsemir
z zvezdicami okrašen.*

*K nam pa v svate gre večer:
ženin dan je, noč — nevesta,
bala je — priroda božja,
a pogača — žitna njiva.*

*Ženin dan gre skozi dver,
čaka noč nevesta blede,
ko gre v svate k nam večer
in prinaša dar svoj — sanje ...*

Gustav Strniša.

